

ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ

ΣΥΛΛΟΓΟ ΔΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ο ΦΕΤΙΝΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

«Ο καλός ο νοικοκύρης το χειμώνα χαίρεται» λέει μια λαϊκή παροιμία. Αυτό όμως δε νομίζω να ισχύει και για τους χωριανούς μας και ιδιαίτερα για τους κτηνοτρόφους μας.

Γιατί όσο καλός νοικοκύρης και να είσαι, όση φροντίδα και κοιμούνται να έκανες από το καλοκαίρι, όσο πλούσιο ζαχαρέ και να προμηθευτήκαμε, μπροστά στη φεικλή διαρρηκτική —που σε αναγκάζει να κλείνεις τα πρόβατα πολλές μέρες μέσα— αγριανιάς, κουράζονται, δλστωτής τα τάξεις του λίκου.

Πράγματι ο φετινός χειμώνας δυσκόλεψε τους χωριανούς μας. Κλεισμένοι μέσα από το χιόνι και την παγωνιά, απομονωμένοι και αποκομμένοι από συγκοινωνία, απομονωμένοι από τη μοναξιά και ερημιά μάντα περιμένουν τη συντροφιά της συχνά χαλασμένης τηλεόρασης ή της αντάμωσης στο αδειανό καφεείο.

Οι δρόμοι παντέρημοι, η συχνά θαυσιεύει παντού. Κάπου - κάπου ακούς φωνές και βελιάσματα από το μέρος του Αη-Γιάννη. Είναι ο Ζήκος με το Νικόλα που προστηρίζουν τα γεννημένα. Από τ' άλλο μέρος στη Φραξάραχη επαναλαμβάνουν τα ίδια ο Νικόλας με το Δευτέρη και όλα μαζί φωνές και βελιάσματα ανταμώνουν στο λίκου με την ηχώ της Χρυσάνθης από την κατωχώρα.

Αυτά επαναλαμβάνονται στερεότυπα σχεδόν κάθε μέρα. Τα μόνα σημάδια ζωής του χωριού. Συμφορτά και παρηγοριά της μοναξιάς και του μαρτυρίου.

★

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Το Σάββατο στις 9 Φλεβάρη αναδείξαμε το πατροπαράδοτο τραπέζι των Τριών Ιεραρχών.

Είναι πράγματι μια ξεχωριστή γιορτή που όλοι μας και ιδιαίτερα όσοι μένουν στο χωριό την περιμένουν με λαχτάρα και ιδιαίτερη συγκίνηση. Ίσως τ' αυτό να οφείλεται και η εποχή. Μια νεκρή περίοδος του χειμώνα που η κίνηση στο χωριό είναι σπάνια, οι άνθρωποι και αυτοί σπάνια βλέπουν και ανταμώνουν η διασκεδαστική ανύπαρκτη.

Μια διαση λουπάν μέσα στο χειμώνα.

Αυτό το είδαμε και το ζήσαμε περισσότερο εμείς από τα Γιάννινα όταν λυθμένα δόθηκε η επιτύχηση ότι φέτος δε θα γίνει η καθιερωμένη γιορτή.

Τότε τα τηλέφωνα έσπα-

σαν και η αγανάκτησή τους —δυσκολογημένη άλλωστε— ήταν μεγάλη.

Το Σάββατο το πρωί ετοιμάσαμε την αλθουσα, τα τραπέζια, τα σφάγια και τους μεζέδες. Το βράδυ με το χτύπημα της καμπάνας η αλθουσα γέμισε με χαρούμενα και γέλια πρόσωπα.

Όλοι έδωσαν το παρόν. Ήρθαν μάλιστα και αρκετοί από τα Γιάννινα.

Το τραπέζι ήταν πλούσιο, πιο πλούσιο όμως ήταν οι καρδιές μας μ' αυτή μας τη συνάντηση.

Σα μια οικογένεια φάγαμε το νόστιμο παλάμι και τους πλούσιους μεζέδες. Ήσυχα και με τα ποτήρια και όταν η φωνή του κλαρίνου αντήχησε όλοι σηκώθηκαν στο χορό που ο σταματητός κάρτησε μέχρι τα ξημερώματα.

Η χαρά και η ικανοποίηση ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων, χωριανών και φίλων που ήρθαν από τα γειτονικά χωριά.

★

ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Το τραπέζι των Τριών Ιεραρχών αποτελεί μια σύνθεση με την παράδοση αλλά σύνθεση όχι τεχνητή και επιπόλαια, σύνθεση οργανική.

Πόσα και πόσα δε μας εξοστέρησαν οι γεροντότεροι γι' αυτή την ενότητα!

Για την επιστημονική της γιγαντία, τον τρόπο γορτασμού, τη συγκίνηση που ένοιωθαν περισσότερο οι ξενητεύοντες μας. Και έγραψαν στα γράμματά τους και ρωτούσαν. Πώς πήγε το τραπέζι; Ήρθε κάποιος; Πράξε μου που ήσαν και πως περάσατε. Σου στέλνω κι... αυτά να τα ρίξεις στο δίσκο. Δεμένοι οι άνθρωποι με τις εκδηλώσεις τα ήθη και έθιμα του τόπου τους δε τα ξεχνούσαν όσο μακριά κι αν βρίσκονταν.

Έτσι εξηγείται και η χειρονομία συγχωριανών μας που μη μπορώντας να παραβρεθούν στο τραπέζι:

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 4η ΣΕΛ.

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΤΑ «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ» εύχονται στους συνδρομητές, τους συνεργάτες και τους απανταχού συμπατριώτες «ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ».

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ

Κλείνουμε αυτές τις μέρες ένα ΧΡΟΝΟ από την έκδοση της εφημερίδας του χωριού μας «ΤΑ ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ».

Κάνοντας έναν μικρό απολογισμό —συνηθίζεται άλλωστε κάθε γενέθλια των εφημερίδων— μπορούμε να πούμε περήφανα ότι κατορθώσαμε να πετύχουμε τους στόχους που είχαμε βάλει στο πρώτο φύλλο μας.

Οι χωριανοί όπου κι αν βρίσκονται ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμά μας, τουλάχιστον οι περισσότεροι, και με την ηθική και υλική συμπαράστασή τους η εφημερίδα μας στάθηκε, μεγάλωσε κι έγινε ο συνδετικός κρίκος μεταξύ των χωριανών.

Τα νέα του χωριού μας μικρά και μεγάλα έφθασαν παντού όπου υπάρχουν Δολιώτες.

Κι αυτός ήταν ο κυριότερος σκοπός μας.

Να μπορέσουμε δηλαδή μέσω της εφημερίδας, να μεταδώσουμε τους παλμούς του χωριού σ' εκείνους που μένουν μακριά από τον τόπο που γεννήθηκαν αλλά και που τόσο αγαπούν.

Άλλωστε αυτό αποδείχτηκε και από τα συγκινητικά γράμματα που μας έστειλαν οι ξενητεύοντες μας. Αλλά δε σταθήκαμε μόνο σ' αυτά.

Με άρθρα και συνεργασίες που δημοσίευσαν τα «Δολιώτικα» δόθηκε στη νεώτερη γενιά η ευκαιρία

να μάθει την κληρονομιά μας, την παράδοσή μας, ότι πολυτιμότερο εφόδιο δηλαδή πρέπει να έχει για την παραπέρα ζωή της.

Άγνωστα στοιχεία για τη ζωή των Δολιωτών δόθηκαν στη δημοσιότητα ενώ υπάρχουν πάρα πολλά άλλα που ακόμα πιστεύουμε πως οι παλιότεροι θα μας τα δώσουν σαν ιερή παρακαταθήκη παραμερίζοντας τις τυχόν ιδιορρυθμίες τους.

Όμως η προσπάθειά μας για την προβολή όλων αυτών των θεμάτων δεν σταματά εδώ.

Έχουμε πολλά ακόμη να κάνουμε.

Το μεγαλύτερο και κυριότερο είναι να προβάλουμε ακόμη περισσότερο το χωριό μας τη ζωή του και τα προβλήματά του. Ν' αποδείξουμε με όπλο την εφημερίδα μας ότι το Δολό έχει αστέρειες δυνατότητες και πηγές, ώστε ν' αναπτυχθεί οικονομικά, τουριστικά, πολιτιστικά κ.λπ.

Μέχρι τώρα η φωνή των Δολιωτών αν και δυνατή δεν έφθανε εκεί που θάπρεπε.

Η εφημερίδα όμως έφθασε και τα προβλήματα έγιναν γνωστά αφού προβλήθηκαν.

Υποσχόμαστε λοιπόν με την ευκαιρία του ενός χρόνου από την έκδοσή μας, να αγωνιστούμε για την προκοπή του τόπου μας, με την συμπαράσταση όλων σας. Γιατί για να πετύχουμε πρέπει να είμαστε ενωμένοι.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Στο προηγούμενο φύλλο μας γράφαμε για το πρόβλημα της εκκλησίας μας και για τις σχετικές ενέργειες της εκκλησιαστικής μας επιτροπής.

Οι ενέργειες συνεχίστηκαν και ενοχλήθηκαν για δεύτερη φορά και Υπουργείο Πολιτισμού και η Αρχαιολογική υπηρεσία, χωρίς όμως θετικό αποτέλεσμα.

Μάλιστα σε πρόσφατη επίσκεψη που έκανε η εκκλησιαστική επιτροπή στον κ. Νομάρχη το αίτημά της δεν έγινε δεκτό, γιατί η αρχαιολογική υπηρεσία ισχυρίζεται ότι δεν υπάρχει άμεση ανάγκη επισκευής της στέγης.

Το θέμα λοιπόν κολλάει, στην Αρχαιολογική Υπηρεσία η οποία για λόγους που δε γνωρίζουμε αδιαφορεί στο πρόβλημά μας.

Έτσι ακούγεται συχνά στις συζητήσεις των χωριανών μας: «Τι διάβολο υπηρεσία είναι αυτή! Να νοιάζεται για τα ντουθάρια και τα γκολτερύμια και να αδιαφορεί για την εκκλησία; Μη χειρότερα!»

Και μια και μιλάμε για εκκλησιές ας συνεχίσουμε με τον ΑΗ-ΓΙΑΝΝΗ.

Η πρώτη εντύπωση που σχηματίζεις επισκέπτοντας ένα χωριό, νομίζω πως είναι η εικόνα που παρουσιάζει η είσοδός του. Στην περίπτωση του χωριού μας είναι ο Αη-Γιάννης.

Ο Αη-Γιάννης μας ιδιαίτερα ο αλλεως χώρος του παρουσιάζει εικόνα εγκατάλειψης.

Ο Γιώργο Ντόντης τον έχει φροντίσει —όπως κι όλα τα εξωκλήσια μας και ίσως εάν δεν τα είχε τόσο πολύ φροντίσει σήμερα αρκετά απ' αυτά να είχαν πέσει— τελευταία πάλι καθάρισε τα γέρικά δέντρα, εφύτευε καινούργια κυπαρίσσια (δωρεά συγχωριανού μας) κατά μήκος του διαδρόμου της εισόδου, ισοπέδωσε το χώρο μπροστά από την εκκλησία και έφτιαξε διαζώματα.

Απομένουν όμως πολλές ακόμη δουλειές, όπως:

- α) Η μάντρα μπροστά στο δημόσιο δρόμο.
- β) Η πίσω μάντρα που ήδη έχει πέσει με αποτέλεσμα να μπαίνουν μέσα ζώα και
- γ) Ο πίσω από την εκκλησία χώρος πρέπει να χωριστεί σε διαζώματα για να μπουν τα μνημεία σε κάποια σειρά.

Σκέψεις χόλια

- Η εφημερίδα μας στη στήλη αυτή θα δημοσιεύει ενοπόγραφα σχόλια - κρίσεις και σκέψεις συγχωριανών μας, για θέματα που

έχουν σχέση με το χωριό μας, χωρίς αυτό να υποδηλώνει ότι αποδέχεται πάντα τη γνώμη του υπογράφοντος.

Περί «Διατηρητέων Οικισμών»

ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΤΖΟΒΑ

Μεσ' απ' τα «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ» γέννημα και θρέμμα όλων των Δολιωτών, έρχομαι να σας υπενθυμίσω ένα καιυτό πρόβλημα που αποκτάει περιοδικά επικαιρότητα, αλλά πάντα εμφανίζεται απειλητικό και καταλυτικό σε κάθε προσπάθεια συντήρησης και διατήρησης της πατρίδας οικίας. Είναι η διάταξη περί «διατηρητέων οικισμών» που παγιδεύει σε χαλέπους καιρούς και το δικό μας χωριό. Έκτοτε παραμένει και κρέμεται δαμόκλειο σπάθη πάνω από τα κεφάλια μας. Αλλά ας πλησιάσουμε το πρόβλημα και ας το τοποθετήσουμε στις διάφορες φάσεις της χρονικής του εξέλιξης. Το Δολό υπάγεται στη διάταξη αυτή από την εποχή της Δικτατορίας και πομπώδεια είχε προαναγγεστεί ότι βρίσκμαστε στις παραμονές του χρυσού αιώνα του Δολού. Το Δολό περίμενε να αναγεννηθεί ντυμένο στο παραδοσιακό του χρώμα αμόλυντο και άσπιλο από αλλότριες επιδράσεις ξένων στοιχείων αρχιτεκτονικής, με τις ωραίες σχιστολιθικές του πλάκες, τα ωραία του δρομάκια τις γραφικές του εξυπορτές, τιμή

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ 3η ΣΕΛ.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

● **ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ 1η ΣΕΛ.**
κάρι τότε να γίνονταν πιο συχνά εκλογές, απάντησε άλλος.

Αξίζει να σημειώσουμε πως, νικητές και ηττημένοι κάθισαν το βράδυ στο ίδιο τραπέζι και συζητήσαν τα πατήρια.

Έτσι συμβαίνει πάντα με τους Δολιωίτες, έχθρα και μίσος σ' αυτόν τον τόπο δε χωρούν.

Για την ιστορία αναφέρουμε και τα αποτελέσματα:

— Ψήφισαν 135 άτομα.

● Έλασαν:

ΠΑΣΟΚ	73
Ν.Δ.	37
Κ.Κ.Ε.	14
ΕΠΕΝ	3
Κομ. Αριστερά	1

— Άκυρα

— Σύνολο ψήφων 135

★
**ΕΠΙΣΚΕΨΗ
ΤΟΥ ΝΟΜΑΡΧΗ**

Πολύ ενθουσίασε τον κ. Νομάρχη η προσπάθειά μας για το έργο της ύδρευσης.

Μάλιστα όταν επισκέφτηκε επί τόπου το μέρος που θα γίνουν οι σωλήνες από το λάκκο (μοντά στο συμπύρι) κι αγανάκτησε στο γκρεμό στην γειτονία τους σωλήνες, εθελούσια, πράγματι την κατασκευή του έργου και μίλησε με καλαματιανά λόγια γι' αυτή μας την προσπάθεια.

★
**ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ**

Στις καλοκαιρινές εκδηλώσεις που προβλέπονται να γίνουν μετά το 15/Αύγουστο (17 και 18 Αυγούστου) προγραμματίζουμε σε συνεργασία με την Αδελφότητα Αθηνών, την Κοινότητα και λοιπούς φορείς τα επίσημα εγκαίνια του έργου.

Επειδή το άλλο φύλλο της εφημερίδας ως τότε δε θα κυκλοφορήσει κι αλ ο ύμνος από όλους τους χωριανούς μας να προγραμματίσουν την άδειά τους, ώστε αυτές τις μέρες να δώσουν το παρόν στο χωριό.

★
ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΜΑΣ

Επειδή φέτος το πανηγύρι μας έρχεται εργάσιμη μέρα (Πέμπτη) γι' αυτό το λόγο δε συγκέντρωσε και πάλι πολύ κόσμο.

Λίγοι οι χωριανοί μας λένε και οι φίλοι του χωριού μας, που γνωρίζουν το Δο-

λιώτικο γλέντι και το περιμένουν με ξεχωριστή χαρά.

Παρ' όλα αυτά όμως η παράδοση συνεχίζεται, έτσι όπως την έχουν καθιερώσει οι Δολιωίτες.

Δευτερογενής στον Άγιο, κατηγόρημα και αντάμωμα με τα όργανα για τις γνωστές δίξυτες στους Χριστοφόριδες, πλούσιους μεζέδες και μπόλικο τσπουρο σπρώσιμο γιορταστικών τραπέζιων, εγκάρδια υποδοχή συγγενών φίλων ακόμη και αγνώστων και συνέχεια το α-πόγευμα χορό στην καστανιά.

Οι παραδοσιακοί χοροί της Βυργινάδας, του Σαμηνά και τα Πρωγνήσια λι-αντοράγουντα που έπαιζαν ο Πέτρος και Κώστας Λού-κους έδιναν περίπου κέφι. Το γλέντι κράτησε αμείω-το ως τα ξημερώματα. (Οι-μορφες στυγμές, ανεπαρκή-πτες. Ακατάμικτα χαράς κι αγάπης.

Ευχόμαστε έτσι πάντα χα-ρούμενους να βλέπουμε τους χωριανούς μας. Έτσι όπως τους θέλει η Ιστορία του τό-που τους και η παράδοση.

★
**ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ**

Τα μέτρα που εξήγγειλε η πολιτεία για την αναβάθ-μιση της υπαίθρου θρήκαν απήχηση και στο χωριό μας.

Δύο αυτής νέων αγρο-τόπαιδων προς το Γεωργο-δατικό σύλλογο για παρα-χώρηση χωραφιών ενεκερί-θησαν στη συνεδρίαση της 9ης Ιουνίου με σκοπό τη δημιουργία καλλιέργειας δη-μητριακών και ζωοτροφών η μία και αγελαδοτροφικής μονάδος η δεύτερη.

Ελπίζουμε ότι οι νέοι μας που είναι δραστήριοι και α-γαπούν τη γεωργία και το χωριό θα επιτύχουν του σκοπού τους με τη βοήθεια του Γεωργοδατικού Συλλό-γου αλλά και της Πολιτείας η οποία ενδιαφέρεται για την ανάπτυξη του Συνεται-ριστικού Κινήματος και την άνοδο του βιοτικού επιπέδου στην υπαίθρο.

★
**Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ
ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ**

Και ποιος δε γνωρίζει τον Γιώργο Παράσχο, τον τα-χυδρόμο μας!

Εργατικός και ακούρα-στος, πάντα με χαμόγελο και καλοσύνη ήταν το «παι-δί» κάθε γριάς, ο βοηθός και γραμμιάς κάθε ανή-μπορου.

Φορτωμένος με την τσάν-τα του δεν κοιδούσε μόνο τις χαρές και λύπες των χωριανών αλλά και τις κά-θε είδους παραγγελίες.

Προ 25 περίπου χρόνων μετά τον Γιάννη Γκόγκο α-νέλαβε την εξυπηρέτηση του χωριού μας. Σήμερα μετατίθεται στο χωριό του.

Όλοι μας με πραγματι-κή συγκίνηση τον αποχαι-ρετούμε και του ευχόμαστε κάθε οικογενειακή ευτυχία και επαγγελματική επιτυ-χία. Για τις τόσες του προ-

Εδώ και πολλά χρόνια ξε-κί-νησα να πάω στο χωριό μου το αγαπημένο μου Δολί, για να βρεθώ ανήμερα στο Πανη-γύρι του.

Αν και γνώριζα εκ των προ-ταίρων ότι οι δικόι μου (γο-νείς και αδελφία) δεν θα τους έβρισκα εκεί, αλλά μια ακατα-νίκητη δύναμη με έπρωχνε να βρεθώ στο χωριό μου. Το λεοφωρείο μας έφερε στην Βοστίνη (Πρωγνήσια) σχεδόν νύχτα λόγω βλάβης. Εγώ ό-μως έπρεπε να συνεχίσω πο-δαρόδρομο μέσω χαράδρας Κουβαρά στο Δολί.

Το βαρύ σκοτάδι της νύ-χτας με εμπόδιζε αρκετά στις λακάκις της Βοστίνης έως ότου φτάσω στο Φρύδι στο εικό-νισμα.

Σκίρτησε η καρδιά μου βλέ-ποντας τα λιγοστά φώτα στα

**ΡΙΞΑΝΕ
ΛΑΔΙ
ΣΤΟ
ΛΥΧΝΑΡΙ**

Για ενίσχυση του Συλλόγου μας και συνδρομή για την εφημερίδα μας έχουν προ-σφέρει οι:

Αντώνης Λατούνας	7.000
Ελευθέριος Μπέτζιος	5.000
Παύλος Μπέτζιος	5.000
Μαρίκα Λώλη	5.000
Δημήτριος Φωτόπουλος	1.000
Χρήστος Φωτόπουλος	1.000
Ευάγγελος Φωτόπουλος	2.000
Γεώργιος Κατσιλέρης	1000
Νικόλαος Φούκος	1.000
Νικόλαος Θανάπουλος	2.000
Δημήτριος Ζαρμπαλάς	500
Στέφανος Κυριαζής	1.000
Γεώργιος Νατσίκος	1.000
Γεώργιος Γιώτης	1.000
Χριστόφορος Κωσταράς	1.000
Σταύρος Μίτακαρης	3.000
Ειρ. Ζορμπά - Πρετσίνη	2.000
Γεώργ. Παπαδημητρίου	2.000
Βασίλειος Νάτσικας	1.000
Δημήτριος Νάτσικας	1.000
Ιωάννης Λιόλιος	3.000
Ιωάννης Τσικώκος	500

● Επίσης για το έργο της ύδρευσης πρόσφεραν οι παρακάτω χωριανοί μας:

Παντελής Παππάς	10.000
Πέτρος Χαρχαλής	2.000
Σταύρος Ζωϊδής	10.000
Ελευθέριος Μούστος	15.000
Νικόλαος Παγούνης	10.000
Ευάγγελος Παγούνης	10.000
Χρήστος Χαΐλης	10.000
Δημήτριος Φωτόπουλος	5.000
Παν. Παπαδημητρίου	10.000
Δέσποινα Παπαδρέου	—
Γιάνναρος	3.000
Βασίλειος Ζέρβας	10.000
Γεώρ. Παπαδημητρίου	10.000
Χρηστόφορος Μούστος	20.000
Νικόλαος Θανάπουλος	10.000
Παντελής Έξαρχος	3.000

● Σ' όλους τους ανωτέρω η διεύθυνση της εφημερίδας μας εκφράζει τα θερμά ευχα-ριστήρια.

σφοδρές τον ευχαριστούμε πολύ και του υπενθυμίζουμε πως θα τον θεωρούμε πάντα «δικό μας» άνθρωπο.

Σ η μ ε ί ω σ η :

Στον πόντο ανακουφίσε-ων του καφεενέου θρήνα την παρακαλούμε χαριεπιστή-ρια επιστολή του ταχυδρό-μου μας, και τη δημιασέ-ουμε.

Προς τον κ. Πρόεδρο και κατοίκους ΔΟΛΟΥ Αισθάνομαι την ανάγκη να σας ευχαριστήσω για την κα-λή συνεργασία που είχαμε επί 25 χρόνια περίπου.

Επίσης σας διαβεβαιώνω ότι τις χαρές ή τις λύπες που σας έφερνα ήταν και για μένα α-λήθεια ανάλογη χαρά ή λύπη. Με πολύ εκτίμηση Γεώργιος Αχ. Παράσχος Αγροτ. Διανομέας

ΘΥΜΗΣΕΣ

παράθυρα της Πάνω Χώρας, φώτα προερχόμενα απ' τις λάμπες πετρελαίου και απ' τη φωτιά του τζακιού.

Δυσ κοφτά δάκρυα κύλισαν στα μάγουλά μου και έπεσαν στη γη βαριά. Σαν κινηματο-γραφική ταινία πέρασαν απ' το μυαλό μου τόσες και τόσες παιδικές τρέλλες, αναμνήσεις ποτέ καλές ποτέ άσχημες, α-γάπη, έρωτας, φτώχεια πόλε-μοι, χαρές και λύπες. Έμεινα λίγη ώρα έτσι αποσβολωμένος στην κορυφή του Κουβαρά, με τα μάτια κοιτάζοντας τα φώτα του χωριού και το μυα-λό παλαίβοντας με τις θύμι-σές μου, και μόνον η φωνή του γκιώνη με έφερε πάλι στο παρών. Πήρα την κατηφόρα με χαρά τώρα πλέον σαν να-ταν μεσημέρι!! Τα πόδια πε-τούσαν και τίποτα δεν εμπόδι-ζε το δρόμο μου. Πέρασα το πέτρινο γεφύρι και η ανηφόρα δεν με κούρασε, μπροστά στη συνάντησή με το χωριό μου πούχα χρόνια να το επισκεφτώ.

Έφτασα μπροστά στο σπίτι μου. Ένας κόκορας ξύπνησε απ' τα βήματά μου και με κα-λοσύριζε. Με βαριά καρδιά έσπρωξα την ξύλινη εξώπορ-τα και οι ριζέδες της έτριζαν άσχημα.

Προχώρησα και τα πόδια μου στην πέτρινη σκάλα άρχι-σαν να κόβονται και τα χέρια μου να τρέμουν μπροστά τη-θέα του άδειου τώρα πατρι-κού μου σπιτιού. Τρόμαξα ν' ανοίξω την εσωπορτα ενώ τα

δάκρυα έτρεχαν ποτάμια, στη θύμηση των γονιών μου και αδελφών, που λείπουν τώρα μακριά.

Τέλος άνοιξα και στα σκο-τεινά προχώρησα στο τζάκι νάβρω τη χειρόλαμπα πετρε-λαίου. Δεν υπήρχε εκεί και α-νάβοντας σπύρτα συνέχεια πή-γα στον οντά να βρω τη με-γάλη λάμπα. Δυστυχώς ούτε εκεί υπήρχε. Αποφάσισα ν' α-νάβω το τζάκι με λίγα ξύλα που βρήκα στο μαργιό δίπλα στο φούρνο.

Οι γλώσσες της φωτιάς, φώ-τισαν σχεδόν ολόκληρο το δω-μάτιο και γυρίζοντας μια μα-τιά προς τα πίσω, βλέπω στη γωνία ένα τεράστιο ποντίκι να

Του ΔΗΜ. ΠΟΤΣΗ

μου σουφρώνει τη μουσούδα του σαν να μου έλεγε: 'Αργή-σες νάρθει, πέρασαν τόσα χρόνια, πάντως εγώ σε περι-μένω, και χαίρομαι τώρα που σε βλέπω. Με την κίνηση του κεφαλιού μου προς άλλη πλευ-ρά έφυγε ο επισκέπτης και τα μάτια μου πέσανε στο εικονο-στάσι. Η εικόνα του Αγίου Ι-ωάννου του Προδρόμου και το κρεμαστό καντήλι έμοια-ζαν σαν να έχουν επάνω ένα τοίλι, απ' τις πολλές κλωστές της αράχνης. Έκανα ευλαβικά το σταυρό μου, και άρχισα να καθαρίζω. Σκέφτηκα να τ' ανάβω. Πρώτα για τη γιορτή του Αγίου Χριστοφόρου που ξημέρωνε και δεύτερο έπρεπε να φωτίζει σε μένα.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Του ΔΗΜ. Κ. ΠΟΤΣΗ

Χωριό μου όμορφο ΔΟΛΟ-ιστον κόσμο ξακουσμένο, είσαι μικρό κι όμως φωλιά και όμορφα κτισμένο.

Που γύριζα τις ρεματιές που Κουβαρά τα βράχια κουβέντιαζα με τα πουλιά και είμουν όλο νειάτα.

Και μεις πουλιά παξειδιάρικα κανέναν δεν μπορεί να μας πλανέψει γιατί σ' ένα χωριό ρηγμένο στα κιατσάβραχα, με μάγια είναι δεμένη μας η σκέψη.

Κι εγώ απ' τα σπλάχνα σου ζητώ μια πέτρα απ' τα βράχια τα μεγάλα, έστω κλωνάρι από δέντρο θραυρό, ή απ' τα νερά του Κουβαρά να πικω μια στάλα.

Κοινωνικά

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ:

Στην οικογένεια της Βασι-λίκης Λέκα ευχόμαστε να της ζήσει το νεογέννητο.

● **ΒΑΠΤΙΣΙΑ:**

Ο Γιάννης και η Ζωΐσα Εύ-νόγαλου (γαμπρός Αναστασί-ου) βάπτισαν το αγόρι τους και του χάρισαν το όνομα Βασίλειος.

— Επίσης ο Κώστας και η Ήβη Αναστασίου βάπτισαν το αγόρι τους και του χάρισαν το όνομα Περικλής.

● Η εφημερίδα μας εύχεται να τους ζήσουν.

● **ΘΑΝΑΤΟΙ:**

Πέθανε το Μάρτη στην Α-θήνα ο Κώστας Μαλάμης.

● **ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ:**

Έγινε στο χωριό το ετήσιο μνημόσυνο του Γιώργου Πα-παϊωάννου.

«ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ»

Όργανο
του Εκπολιτιστικού
Συλλόγου Δολού
Ιωαννίνων
Καλάρη 52
Τηλέφωνο 32564

—★—
**ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

Ιωάννης Μπατίνης
Δημήτριος Πότσης
Γεώργιος Κωσταράς
Κωνσταντίνος Μέζης
Αργή Βραδορίτου
Νέζα Κουτσουμπίνη

—★—

Χειρόγραφα που δημοσιεύ-ονται ή όχι, δεν επιστρέ-φονται ● Οι ευνοήσιμες συνεργασίες εκφράζουν τις απόψεις εκείνων που υπο-γράφουν

Έψαξα παντού, λάδι δεν υ-πήρχε. Τέλος μέσα στον οντά σε μια παλιά κασέλα και στο παρακούπι της, βρήκα τρεις (χρυσές) μικρές λαμπάδες με-ταχειρισμένες κάποια μέρα λαμπής από μένα και τα δυο μου τ' αδελφία.

Τα δάκρυα και τ' αναφυλ-τά ταράκουνησαν όλο μου το σώμα και μια δύναμη συγκι-νήσεως με έπρωξαν να πιάσω μπρούμπα επάνω σ' ένα μπά-σι. Δεν ξέρω πόσο έμεινα ε-κεί πάνω. Σηκώθηκα κάπως ε-λαφρύτερα, πήρα το καντύλι, τούκανα μια τρύπα στη μέση, με τον σιδερένιο μασιά της φωτιάς και έβαλα μια λαμπά-δα μέσα.

Με την τσιμπίδα τράβηξα τα κάρβουνα απ' τη φωτιά έ-βγαλα απ' το σακκούλι το ψωμί πούχα απ τα Γιάννενα, και τόνιξα στη σκάρα να γίνει πυρμαίδα να φάω με λίγο τυρί και ελιές. Δίψασα όμως και πήρα τον μαστραπά να πλώ στη στέγνα του Χαΐλη να πάρω νερό.

Το δροσερό νερό και ο ανοι-ξιάτικος αέρας του Δολού πούρχονταν απ' την Νερμέτσι-κα, μουδωσαν κουράγιο και γλύκαναν κάπως τον ψυχικό μου πόνο, και γυρίζοντας στο σπίτι άνοιξα τον μισανταρά πήρα, δυο φλοκάτες και ένα γιορτάκι και έστρωσα για ύ-πνο....

Το γλυκό όνειρο που είδα εκείνη τη νύχτα παραμονή του Αγίου Χριστοφόρου του έτους 1952 θα σας το περιγράψω με κάθε λεπτομέρεια (διότι κρά-τησα σημειώσεις) σ' άλλο φύλ-λο της εφημερίδας μας διότι είναι μια ζωντανή πραγματι-κότητα για το πανηγύρι του χωριού μας του Αγίου Χρι-στοφόρου.

ΜΑΤΙΑΣΜΑ

(ΒΑΣΚΑΝΙΑ)

● **ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗ 2η ΣΕΛ**
μυστηριώδη σημεία, είχαν με-γάλη προφυλακτική δύναμη σε πολέμους, αρρώστιες, δυ-στυχήματα, κακά συναπαιτή-ματα.

Τέτοια διαχυλιδία με μεγά-λο, χρυσάφι ή σκουλαρί, τε-πραγμωτικό μάτι και γιαπρευτι-κές ιδιότητες, βρισκόνταν σε πολλά σπίτια των χωριών της περιοχής ως πον τελευταίο με-γάλο πόλεμο. Τα φέλλαγαν στο «παρακούπι» το σφυροκρού-σι.

Και μεις είχαμε στο σπίτι μας, μου έλεγε ο μακαρίτης παθε-ρός μου Τέλης Ζωϊδής, ένα τέ-τοιο διαχυλιδί με πλατύ τε-πραγμωτικό μάτι σε χρώμα κα-φέ - καπρινιώτο, χρυσάφι, πο-άσπραφτε και σπιτοβολούσε. Το χρησιμοποιούσαμε σε διά-φορες περιστάσεις και το δα-νείζαμε και σάλλους που φρ-ρώσπαμαν ή αιμαρρούσαν ή ήταν πολύ θαυματουργό.

Οι επιστήμη όλο και προο-δεύουν, η τεχνολογική εποχή μας έφθασε την τεχνολογία σε ζηλευτά ύψη, το βιοτικό και πνευματικό επίπεδο των αν-θρώπων ανέβηκε, αλλά πάμπο-λες προλήψεις παραμένουν α-κατάληπτες και μας υποχρεώ-νουν να ακολουθούμε πηλά τον δρόμο των παραδόσεων και των προκαταλήψεων.

Η υποπαγή στις προλήψεις δημιουργεί μείρα. Γι' αυτό αυ-τό τίποτα δεν άλλαξε ο χρό-νος, απλά οι τέτοιες προλή-ψεις και δεισιδαιμονίες άλλα-ξαν μορφή, εξελχίστηκαν. Το λευκό νυχτικό φόρεμα, το άνθη της πορτοκαλιάς, τα δα-χυλιδία παραμένουν.